

Tal dia com avui fa...

1 any

Diàleg restringit
El PSOE tanca la porta a un diàleg sense límits. El PDeCAT pacta amb els socialistes una moció pel diàleg dins la llei i després la retira.

10 anys

Primera consulta
La consulta situa Arenys de Munt al centre del mapa polític. Vora 6.500 arenyencs són cridats a expressar la seva opinió sobre la independència.

20 anys

Crisi a Indonèsia
El règim de Djakarta cedeix a les pressions de la comunitat internacional i accepta l'entrada d'un contingent militar sota mandat de l'ONU.

Full de ruta

Imma Merino

Acatar

Tribuna

Enric Ramionet. Periodista

Ètica, èpica i estètica

Ho han dit des que van començar les actuacions de la fiscalia de l'Estat, les detencions, els interrogatoris, els empresonaments, la instrucció del jutge: s'ha de respectar el funcionament de la justícia. Abans, en vista del referèndum de l'1 d'octubre, insistien que no es pot transgredir la llei existent; ni tan sols posar-la en qüestió, i encara menys protestar davant de l'agressivitat amb que l'Estat la interpreta i imposa a la seva conveniència. I després no han parat d'identificar la llei amb la democràcia, com si aquesta depengués de la submissió a un ordre establert o com si la primera no fos susceptible de modificar-se per eixamplar i vitalitzar la segona. Un cop hi va haver el judici, pontificaven les bondats de la justícia espanyola mentre a cada sessió comprovàvem el cinisme de part dels seus membres mentre emparaven la violència de l'Estat i criminalitzaven la resistència ciutadana.

Ara, quan s'acosta la resolució de la sentència, ens exigeixen que l'acatem i, per tant, que siguem obedients. Fa molts de dies que no fan res més que dir que s'ha d'acatar la resolució del Tribunal Suprem i que s'hauran de controlar les passions un cop sigui revelada. A vegades hi afegeixen detalls tan inquietants com ara que, un cop s'apliqui la sentència, s'haurà d'evitar l'"anormalitat" que suposa que, davant de les presons, s'hi concentrin multitud de persones: sempre és la idea que la "normalitat" és quedar-se a casa, callar, deixar de fer política. Aquest anunci d'una política de la dispersió dels presos polítics catalans, fet per la mateixa fiscal general de l'Estat, sembla dur-ne implícit un altre: el d'una condemna implacable. Diuen, doncs, i redueixen: heu d'acatar. Però d'altres no només no acatarem, si es confirma i renova la injustícia que ha suposat el mateix judici, sinó que continuarem dient que és irrenunciable el dret al desacord, a la protesta, a la insubmissió, a la desobediència. I que l'Estat espanyol és capaç novament (la història és llarga) de conculcar el sistema democràtic per mantenir la "sagrada unitat" del que anomena el seu territori. I, intentant ser precisos i curiosos amb els termes, no direm que es tracta d'un estat feixista, sinó que el seu procediment demostra que en els marcs formalment democràtics és possible l'exercici de l'autoritarisme. Repetirem que allò que val per a l'independentisme català pot valer (i, de fet, està valent) per impedir qualsevol forma de dissidència. I com que sembla que molts encara no s'adonen que vagin disposant-se a acatar la seva condemna, aleshores també continuarem lluitant per la seva llibertat.

Ho va dir un dels seus adversaris, ja traspassat. La proposta catalana tenia ètica, estètica i èpica i per això era perillosíssima per al poder establert. Ètica perquè era profundament democràtica. Votar ho és, i el 47% forma part del cèlebre 80% que no reivindicava la independència sinó la possibilitat de referendar-la i és precisament el 43% (com a màxim i en el pitjor dels casos) qui aposta per la via unilateral de negar drets elementals i reduir la democràcia a l'imperi de la llei, al marge, per cert, de la legitimitat que pugui tenir. Estètica perquè tot és més bell quan es defensen els valors republicans i la regeneració i èpica, inevitablement, per enfrontar-se als poders d'un estat: jutges, policia, serveis secrets, premsa, exèrcit i a tota l'arquitectura dels interessos nacionals i a la xarxa de vincles econòmics i diplomàtics que s'agiten, com a mínim, des de fa dos anys.

ELL NO HO DEIA des de l'Espanya eterna, la de la creu i l'espasa, sinó des de la defensa de la transició i del règim del 78,

entès com un miracle i no com un sistema de poder que es va perpetuar després d'un tractament lampedusià. Per excitar els primers només cal un cop de puny a la taula, un parell de canals de televisió i la mamella del finançament que quan es tracta d'alimentar la bèstia d'ultradreta sempre està a punt. I vet aquí Vox. I vet aquí la degradació de bona part dels enemics més furibunds de l'independentisme que amb una mica de fang i l'alè del deu generós de l'estat van bastir Tabàrnia. Però aquests, malgrat tot, no deixen de ser una benedicció. Boadella i les mans del mascle que tenen el dret natural de tocar cuixa; Arcadi Espada, l'home sorrut i ressentit que s'ofega en la seva pròpia arrogància, o Vargas Llosa, l'aristòcrata corrupte, l'antagonista de totes les esquerres del món, són l'enemic perfecte.

LES TRES ATRIBUCIONS del moviment independentista s'esmentaven justament per situar els flancs que convenia combatre. I això no ho pot fer Vox ni Juspapol. Calia reduir el moviment social i de desobediència civil més important

d'Europa a una cosa vulgar, primària i estúpida. Menystenir que es proposi l'elecció entre república catalana o monarquia espanyola, sense admetre que després de tants anys atribuït al catalanisme la malaltia identitària, el que incomodava no era la part de república sinó la part de catalana. I vincular-lo a en Pujol i la corrupció, quan justament és una reacció contra un règim de la qual, un i altre, n'eren peces essencials. I atribuir-li absolutitzacions de la nació per damunt dels valors ciutadans, quan el que hem vist, una vegada més, és l'absolutització històrica de la nació espanyola, font de tota santedat. O retreure el trencament de la societat amb arguments idèntics als que el mascle utilitza per combatre el feminisme i salvar la família.

LA LLIBERTAT i la democràcia, senyor comte, només trenquen estructures opressoras i relacions desiguals. Amb el dolor dels presos i els exiliats i sabent quin és el veritable caràcter de la democràcia espanyola, però tornar a ser on érem, només depèn de nosaltres.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Acatament i legalitat, res de nou

■ En espera de conèixer la sentència del judici als presos polítics, la fiscalia s'ha apressat a dir que, sigui quina sigui, s'haurà d'acatar. En aquest sentit, cal recordar que entre d'altres connotacions, l'acatament és sinònim de submissió, motiu pel qual l'elecció de la paraula *acatar* no deixa de ser significativa i explícita. A partir d'aquestes consideracions, i metafòricament parlant, em permeto reproduir uns fragments de La Passió d'Olesa de Montserrat amb l'objectiu de promoure una reflexió sobre el problema que ens ocupa i, en consciència, hauria de preocupar els promotors del muntatge. Pilat: —"Bé està... L'Imperi de Roma acata la vostra veu. Moriràs en una creu... Soldats, preneu aquest home!" Sacerdot: —"Finalment ha claudicat! Qui ha vençut l'obstinació del

nostre governador ha estat la legalitat! I és que Israel no podia, tenint com té emperador, acceptar d'un impostor ni poder ni jerarquia. Extirpant de soca-rel la mala llavor sembrada, ha de florir altra vegada la pau damunt d'Israel!" És evident que malgrat l'acatament a l'empara de la legalitat, no es va resoldre el conflicte; el missatge de Jesús no només es va expandir sinó que es va consolidar i, pel que es veu, no presenta pas senyals d'esgotament. Per cert, tot plegat va començar fa més de dos mil anys!

JAUME FARRÉS BOADA
Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

Nadal és gran!

■ Una altra vegada Rafa Nadal venç en l'Open dels Estats Units. S'imposa a un rival, Medvédev, deu anys menor que ell. No és estrany que li fessin un homenatge pels seus 19 Grand Slams. Rafa és gran, però no per la seva alçada ni per la seva

massa corporal. Ho és per la seva grandesa d'esperit, un esperit sempre jove que no s'acovardeix amb les derrotes. És conscient de la seva edat, comenta: "M'estic fent vell", i de les seves limitacions sobretot físiques, però viu el present: "Mai sé si serà el meu últim partit." Batallador, positiu, optimista. Posseeix un gran valor que tots hauríem d'admirar: es fa amic dels seus contrincants, perquè el tennis per a ell és una feina que el fa feliç.

CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat (B. Llobregat)

Com que tenim dos faxos, connectem-los

■ Aquesta és la pobra visió de futur d'algunes persones que actualment ocupen llocs de responsabilitat política. En comptes de posar l'internet d'una vegada, opten per "perfeccionar" l'antic i obsolet fax. Tant el fax com el tramvia van

ser bons invents del segle XX... que al segle XXI han quedat superats i desplaçats per internet i el bus elèctric. El bus elèctric ofereix tots els avantatges del tramvia i cap dels seus inconvenients. Es pot implementar gairebé d'un dia per l'altre, sense necessitat d'enterrar centenars de milions públics rebentant carrers per fer-hi passar unes vies de les quals el tramvia ja no podrà sortir mai més. La racionalitat ens hauria de dur a invertir en mitjans de transport urbà moderns, eficients i de futur. Avui, dedicar recursos públics a connectar tramvies és com malbaratar-los connectant faxos: un pès-sim negoci per als barcelonins com a contribuents, com a usuaris i com a ciutadans. A Barcelona ens calen menys dogmatismes conservadors i mentalitats més obertes a la innovació. Almenys pel que fa al transport urbà de superfície.

ALFONS BOSCH
Cervelló (Baix Llobregat)